

Thần Sắt - 1

Xưa có anh nông dân sống một mình
ở túp lều ven rừng. Anh không có một tấc
sắt nên làm ăn rất vất vả. Anh chặt củi bằng
đá, đẽo cây bằng gỗ, đào hố tra bẫy bằng
đầu que. Cuộc sống khổ sở hết chỗ nói,
thế mà nghèo vẫn hoàn nghèo.

Thần Sắt - 2

Một hôm, anh thấy một người mặc áo trắng tinh, cưỡi con ngựa trắng đi qua. Ánh bạc toả ra lạnh toát. Người đó dừng ngựa trước lều hoành hoẹ :

– Nhà người mau thu xếp cho ta một chỗ trọ !

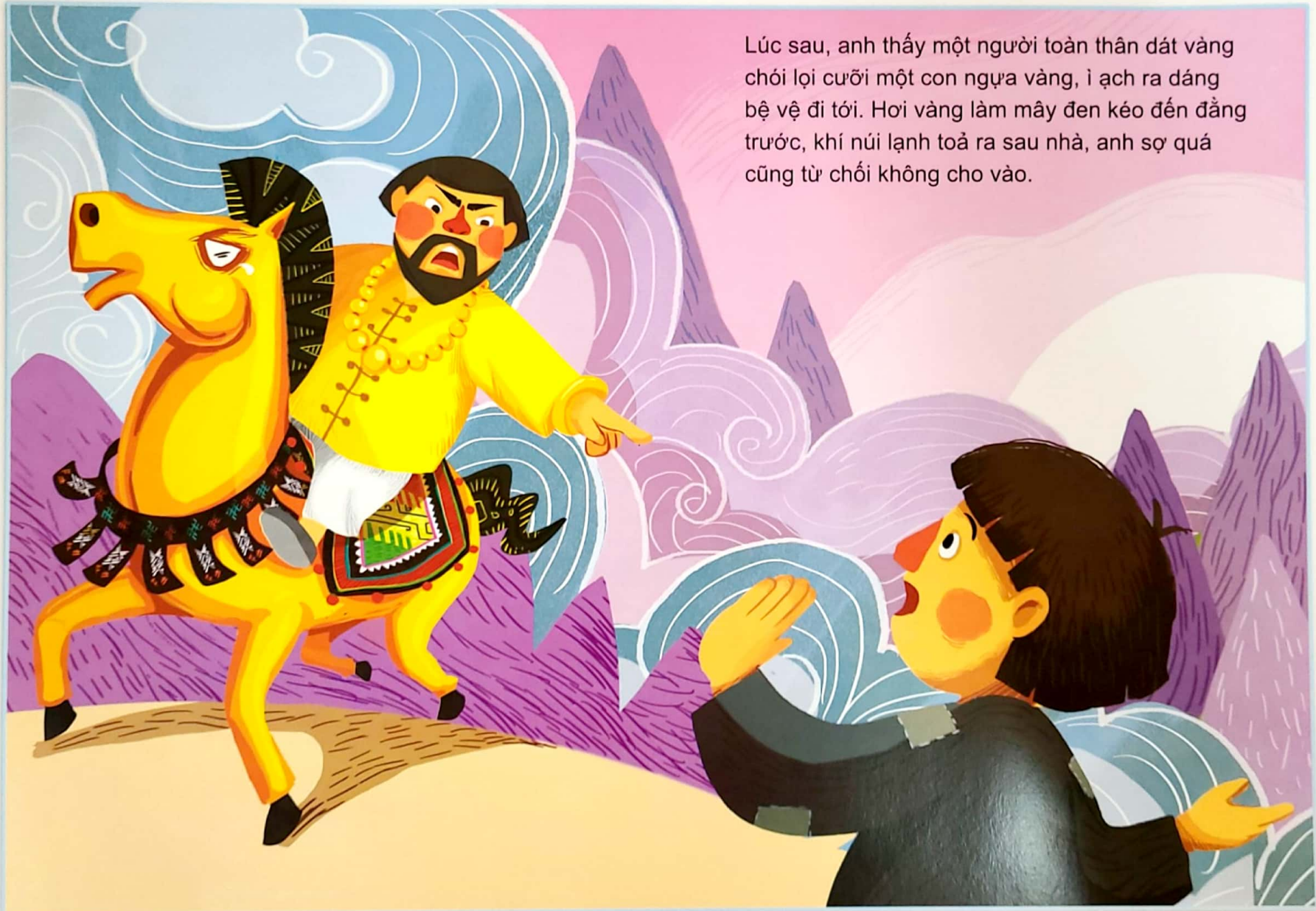
Anh ngược lên nhìn rồi nói :

– Lều rách của tôi không có chỗ xứng đáng nên xin ngài đi nơi khác.

Thần Sắt - 3

Lúc sau, anh thấy một người toàn thân dát vàng chói lọi cưỡi một con ngựa vàng, ịch ra dáng bệ vệ đi tới. Hơi vàng làm mây đen kéo đến đằng trước, khí núi lạnh toả ra sau nhà, anh sợ quá cũng từ chối không cho vào.

Thần Sắt - 4

Sẩm tối, lúc trăng gần lên, anh thấy một người toàn thân đen, xấu xí nhưng khoẻ mạnh, cưỡi con ngựa cũng đen và to lớn lại đến xin trọ. Vùng trời bỗng đồ ừng, gió mát thổi lửa hương thơm của núi rừng tới, chim đậu nóc nhà riu rít.
Anh nông dân tự trong lòng mình thấy vui bèn đồng ý.

Thần Sắt - 5

Nhưng lạ quá, sớm hôm sau thức dậy, anh không thấy người đó và con ngựa đâu cả, mà chỉ thấy ở chỗ ngủ có một cục sắt đen sì.

Anh mới ngẫm nghĩ đoán rằng hai người đến trước có lẽ là thần Bạc, thần Vàng. Anh nghĩ tiêng tiếc, nhưng con chim sau nhà hót : “Chả tiếc, chả tiếc !” và con thú đầu gỗ kêu : “Cục sắt quý quý, cục sắt quý quý !”.

Thần Sắt - 6

Anh liền lấy cục sắt mang ra rèn làm cày,
làm cuốc, khai phá ruộng nương. Mùa đến,
những thảm lúa vàng óng ánh hiện ra.
Trên mâm cơm anh ăn là những hạt gạo ngọc.
Từ đó, nhờ có các công cụ bằng sắt và làm ăn
chăm chỉ, đời sống của anh ngày một khá dần lên.

